

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΓΕΝΙΚΟΝ ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ

Λογθ. πρωτ. 113517

Εν Αθήναις τῇ 31 Αὐγούστου 1920

Πρὸς τὸν κ. Διευθ. τῆς Ἐφημερίδος «Νυνιάς»

Γνωρίζομεν ἱκὺν ὅτι τὰ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 698 τῆς 22 Αὐγούστου ἐ. ε. φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος σας καὶ ἐν τῇ στήλῃ «Φαινόμενα καὶ Πράγματα» δημοσιεύθηκα ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀνταλλαγὴν ἐφθαρμένων κεραμικῶν γραμματίων τοῦ Κράτους, δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰ πράγματα, διότι τὰ ἐφθαρμένα κεραμικά γραμμάτια, ὅπως καὶ διὰ τοῦ τύπου ἐκτυλιγμένως κατεστήθη γνωστὸν, ἀνταλλάσσονται ὑποχρεωτικῶς πρὸς ὅλων τῶν Ταμείων τοῦ Κράτους, ἐν Ἀθήναις δὲ παρὰ τῶν Ταμείων Πληρωμῶν καὶ Εἰσπραξέων, πλην τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου.

Πλὴν τούτου, τὴν τοιαύτην ἀνταλλαγὴν, ἔχομεν ἐπιτρέψει, ὅπως ἐνεργῶσιν, ἐπὶ ἀναλόγῳ ἀποζημιώσει, ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀνταλλάσσων ἐφθαρμένων, καὶ οἱ ταμίαι τῶν ἐν τῷ Κράτει Τραπεζῶν, οἱ πωληταὶ ἀχυδρομικοῦ ἐνσήμου ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ Εἰσπρακτορες εἰσπληροῦνται τῆς Ἐστρίας τῶν Ἑλληνικῶν Ταχυδρομίων κλπ. ὥς καὶ οἱ πάσης φύσεως ἐπιτηδεύματα.

Ἐὰν δὲ ὁ Ταμίης εἰς ὃν ἀπευθύνῃ ἢ ἐν τῷ δημοσιεύματι σας ἀνακερομένη κυρία, ἦτο ἀπασχολημένος μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ ταμείου του, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὴν τῆν, ἵνα δεχθῇ τὴν κἀτοχὸν τῆς ἐφθαρμένης δραχμῆς, τοῦτο νομίζομεν ὅτι δὲν δύναται νὰ ὀφεισθῇ δυσκολία παρουσιάζομένη διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν, ἀφοῦ ἄλλως τε καὶ ὁ κλητὴρ τοῦ ἐπιδυνμοποιήθη ἐξ ἰδίων του νὰ ἀνταλλάξῃ τὴν δραχμὴν τῆς ἐν λόγῳ κυρίας.

Τ. Σ.

Ὁ Διευθυντὴς καὶ ἀ. α.

Κ. ΣΥΝΔΙΔΙΝΟΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

Ἀπὸ μιὰ «Γραμματικὴ τῆς οὐλουμένης» πού κυκλοφορεῖ σὲ λίγο :

«Ἐπειδὴ τὰ γράμματα αὐτὰ (τὰ εἰκοσιπένσερα δηλαδὴ) δὲν εἶναι ἐπίτηδες καμωμένα γιὰ τὴ νέα γλῶσσά καὶ δὲν μποροῦν νὰ παραστήσουν ὅλους τοὺς φθόγγους τῆς νέας (γιὰ τοῦτο) ἔχει αὐτὴ καὶ μερικὸς ἄλλους φθόγγους».

Θέλει νὰ πεῖ δηλ. πὼς ἐπειδὴ ἡ νέα γλῶσσά ἔχει πολλοὺς ἄλλους φθόγγους, τὰ γράμματα αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ παραστήσουν ὅλους τοὺς φθόγγους τῆς νέας γλῶσσας, γιὰτὶ δὲν εἶναι καμωμένα ἐπίτηδες γι' αὐτὴν κτλ.

Αὐτὸς πού τὰ λέει αὐτὰ εἶναι διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, βαστάει ἀκόμα τὰ κεραμίδια (τοῦ Πανεπιστημίου) ξεκάφωτα.

Μ. Φ.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ἰωάν. Παν. Πολὺ κοινὸ τὸ θέμα κ' ἢ ἐξέλεση. Στείλε τίποτε ἄλλο.—κ. Π. Γιαν. Δὲν τὸ καταλαβαίνουμε. Γιατὶ δὲ βάνει τοῦλάχιστο λιγὰν στίξη. «Ὁμως τίποτ' ἀπ' ὅλα συλλογέται ἢ νεκρὴ» τί θὰ εἶπει, καὶ πὼς τὸ κολλᾷ στὰ προηγούμενα;—κ. Αν. Βορ. Λάβαμε τὸ «Χωρὶό μου!» καὶ τὸ ἄλλο γιὰ τὸν ποιητὴ Φ.—κ. Σπυρ. Ροδάς. Βόχαριστοῦμε γιὰ τὸ γράμμα σου. Καί, ὅχι μόνον δὲν κοιτάζουμε ὀνόματα, παρὶ τὸν καὶ ἐξαιρετικὴ χαρὰ καὶ περιφάνια νὰ λανσάρουμε καινούργιους τεχνίτες· αὐτὸ βέβαιον δὲ πᾶ νὰ πεῖ πὼς πρέπει νὰ δημοσιεύομε ὅτι μᾶς στέλνουνε, γιὰτὶ αὐτὸ καὶ σὲ μᾶς δὲ στέλνει καὶ τοὺς νέους βλάπτει. Τὰ «δεκατετράστιχα» σου δὲν εἶναι ἀκόμα ἀρχαῖα ὄργανα. ἄνκαι δὲν τοὺς λείπει τὸ ποιητικὸ βάθος. Αὐτὸ τὸ εἶδος θέλει τελειότητα μορφῆς. Πρὸς ἀπ' ὅλα φρόντισε νὰ γράφεις σωστὰ τὸν ἐντεκασύλλαβον πού στὸν τόπον πού μένεις ἔχει γραφτεῖ πάντοτε ἀμεγέθυδιατος. Εἶναι ἀπαραίτητος ὁ τόνος στὴ δέκατη συλλαβή· τοῦ λόγου σου κάνεις στίχους σὺν τὸν «Νὰ βρῶ γυρεύω τὸν τόπον καλὸ» πού τὸν ἔχει στὸν ἐντέκατον. Λάθος ἀκόμα εἶναι καὶ οἱ στίχοι: «Περπατᾷς καὶ ἔτρεχε νὰ διαβῶ», «Σὲ κορὴν ἔτρεχε πρᾶσινοντιμένη», Εἶναι κατὰ ὁμορφίαν στιγμῆς· Στὴν ψυχὴ μου, γεννίχων ποτάμι, κυλᾷ ὄργα» καὶ κἀμποσοὶ ἄλλοι.—κ. Π. Μπ. φ. Μὲ «ἐὰ πλ. οἱ μέν» τὰ χέρια παῖς κανεὶς στὸ πιάνο: ἔπειτα ἐκεῖνο τὸ πᾶν εἰς τὸ πιάνο πούνα, μικρὸ καὶ χαρμωδικό! Κι' ἀκόμα αὐτὴ ἡ ἐρωτικὴ ἀνταπόκριση, νὰ παῖς ὁ νῦν στάντιζον τὸ παραθύρι μετὰ τὸ βιολί του τὸ «γλυκὸ ἐρωτικὸ σκοπὸ» τὴν ὥρα πού ἐκεῖνη παῖς «μαζοῦ κε» καὶ βολᾷ αὐτὰ στὸ πιάνο τῆς, μπορεῖ νὰ εἶναι ὡραία εἰκόνα γιὰ τὰ μάτια, ὅμως γιὰ τὰς εἰς εἶναι τρομερὸ μαρτύριο!—κ. Γ. Καρ. Τὸ «χαρμὶ τῶν ῥόδων» εἶναι βέβαιον κατὰ τὸν ποιητὴν, ὅμως ὅχι κακὸ ὅταν τὸ λές γιὰ τὰ ῥόδια πού τέλος πάντων ἔχουν νὰ πούνε πὼς εἶναι ὁ ἐρωτικὸς τους· μὰ νὰ πηγαίνουν τὰ ῥόδια μες στὸ χαρμὶ τῶν ῥόδων καὶ νὰ κλαῖνε. αὐτὸ δὲ μᾶς ἀρέσει παντάπασιν· ἔχομεν καὶ μεῖς, τὰ χαρμὶνα θαρροῦμε πὼς δὲν εἶναι φτιαγμένα γιὰ κλαῖν. Ἡ αὐτὴ παρὰκατό, ὅταν τὸ φεγγαρί τὸ λέμε «στέμμα τοῦρανοῦ», καὶ ὅταν λέμε πὼς βᾶει στοὺς οὐρανοὺς μας πῶς «πολλὴ τρυφεράδα» καὶ μᾶς κάνει πῶς θεῖα καὶ ἐπέροχα τὰ ὀνειράτα μας, θὰ πεῖ πὼς ἔχομεν κατὰ ὁμορφίαν, εὐχάριστη διάθεση πού δὲ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τὸ λέμε μαζὶ καὶ «νεκρὸ κεφάλι». Κατὰ τέτοιον πρέπει νὰ τὰ προσέχεις ὅπως καὶ στὸ ἄλλο, ὅπου λές πὼς ὁ ῥινοσαλεύει τὴν ἀσπράδα του τὴν δροσερὴ στὴ λήμψη «τῆς αὐγῆς τῆ φλογερῆ» πού μόνον ἡ ῥίμα τονε δικαιολογεῖ. κ. Π. Δ. Γλ. ἀκόμη δὲν εἴμαστε τέλεια εὐχαριστιμένοι. Τὴ λέξη «λουλούδια» τὴν λές μέσα σ' ἓνα τετράστιχο τρεῖς φορές, καὶ μέσα στίς τρεῖς ὅλες στροφές, πέντε. Καὶ πάλι «τὰ λουλούδια μαράθηκαν θλιφτά»: αὐτὸ τὸ θλιφτὰ περισεύει; καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι στὸν ἀμέσως παρακάτω στίχο νὰ πῆς πὼς τὰ θλιμμένα σου τραγούδια κλαῖνε. Πιὸ οἰκονομία στὰ ἐπίθετα καὶ τὰ ἐπιρρήματα, ἀρπάζνται ὅταν μιλᾷ κανεὶς γιὰ θλίψεις, πού ὅσο μεγαλύτερες κἀλὴν θινότερες εἶναι, τόσο λιγότερα λόγια μᾶς βάζουνε στὰ χεῖλια—κι' ἄρα καὶ στὰ κοντύλια.—κ. Ἀπ. Ν. May. Πολὺ λυπόμαστε καὶ πολὺ μᾶς ἀδικεῖς μ' αὐτὰ πού μᾶς λές, καὶ δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβομε γιὰτὶ σοῦ ἔκαναν τέτοια ἐνὶ τύτῳ τὰ λόγια μας. Εἴπαμε πολλὰς φορές πὼς δὲν ἔχομε τὴν ἀξίωση νὰ σταθοῦμε κριτὰδες· κάνομε κατὰ πῶς ἀπλὸ—κατὰ πολὺ ἀπλὸ: διαλεγόμεν ὅτι μᾶς κάνει. Τοῦ λόγου σου πού φαίνεται πὼς εἶσαι ἄνθρωπος μελετημένος καὶ φιλολογικῶς μορφωμένος, θὰ ἔξεις πὼς παντοῦ καὶ πάντοτε ὑπάρχουν διάφορα γούστα, διάφορες ἰδέες γιὰ τὴν ποίησιν. Βλέπεις πὼς δὲ σοῦ λέμε γιὰ τεχνικὰ λάθη. Ἰδὺν ἀκόμα ἡ «Ρωμιούση» πού δὲν εἶναι καθόλου κατὰ γραμμένο: ἀπὸ τὴν πρώτη στροφὴ δὲν ἔχομε ποιούς ἔρριξαν μετὰ τὴν πρώτη στροφὴ δὲν ἔχομε ποιούς ἔρριξαν καὶ οὐτε γανταζόμαστε πὼς, ἀφοῦ εἶναι πεσμένοι κατὰ, μοιάζουν σὰ νεκροὶ πᾶν σ' ὄχιους θανάτους, πού ἐμεῖς τὰ φανταζόμαστε ὀρθὰ καὶ ἀσώλευτα πάντα ἀπὸ τοὺς νεκροὺς. Ὅμως ἐμεῖς—ἴσως νῦναι λάθος μας—γυρεύομε τὴ σαφήνεια, τὴ διαύγεια, τὸ φῶς!—κ. Ταν. Φιτ. Κανένας δὲν ὑποστήριξε πὼς δὲν ἦταν ἄνθρωπος. Μὰ ἐμεῖς παντοῦ ἄνθρωπος βλέπομε, πού ἄλλοι εἶναι ἀγαπῆτοι, καὶ εὐγενεῖς, καὶ ἄλλοι μισοί καὶ βρωμεροί, καὶ ἄλλοι ἀλλοτρίοι καὶ οἱ πολλοὶ ἀδιάφοροι. Τὸν ὑπεράνθρωπον πού ἀγκαλιάζει τὸ «ἀπύλυτο»—ὅπως λές—δὲν τὸν εἶδαμε πούθενά. Τὸ τσαλαβούτημα μέσα σὲ σάπια νερά νομίζομε πὼς δὲν ἔχει τὸν τόπον του γιὰ κελίον.